

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. B.**, bytem, zastoupeného Mgr. Stanislavem Fučíkem, bytem K novému sídlišti 199/14, 148 00 Praha 4 – Libuš, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. KUJI 67637/2015, sp. zn. OOSČ 793/2015 OOSC/271,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 13. 10. 2015 vydal pod č. j. KUJI 67637/2015, sp. zn. OOSČ 793/2015 OOSC/271 žalovaný Rozhodnutí, jímž zamítl Odvolání proti Rozhodnutí Městského úřadu v Pelhřimově, č. j.: OVV/1302/2015 D682/15 a toto Rozhodnutí potvrdil.

Městský úřad Pelhřimov uznal po předchozím řízení konaném na základě oznámení Policie ČR ze dne 19. 5. 2015 žalobce vinným ze spáchání přestupku překročením povolené rychlosti v obci o 17, resp. 14 km/h.

Vydání Rozhodnutí předcházelo správní řízení. Dne 29. 7. 2017 byla věc projednávána v ústním jednání, v němž však správní orgán (oprávněná úřední osoba J. N.) při výslechu svědka dotazy zástupce obviněného moderoval, stejně jako odpovědi svědků, které takto

moderované popisoval. Připomínku, že nelze takovým způsobem postupovat – výpověď svědků ovlivňovat – správní orgán odbyl s poukazem na to, že ví, co může, neboť byl na školení na kraji. Návrh na poznamenání výtky do protokolu správní orgán rovněž odmítl, a aniž by se zabýval hodnocením důkazů a námitek zástupce obviněného, ihned rozhodl bez dalšího o zavinění spáchání přestupku. Na připomínku zástupce obviněného, že takto postupovat nelze, neboť rozhodnutí ve věci musí předcházet pečlivé hodnocení důkazů a jejich hodnoty v dějové posloupnosti a souvislosti, správní orgán poznamenal, že ví, co dělá, neboť „volal na kraj“.

Podle data zhotovení Rozhodnutí MěÚ Pelhřimov (29. 7. 2015 – datum shodné s datem jednání) je zjevné, že Rozhodnutí o přestupku správní orgán vyhotovil ihned po skončení jednání, a tedy se nemohl námitkám zástupce obviněného, řádným hodnocením, ani hodnotou důkazů řádně zabývat.

Správní orgán o zavinění a uložení sankce rozhodl na základě Oznámení Policie ČR o měření rychlosti. S námitkami, že měření rychlosti bylo prováděno nepřijatelným způsobem ze skrytu a takovým způsobem získaný důkaz proto nelze v řízení použít, se správní ani odvolací orgán nezabývali a omezili se ve svých odůvodněních na obecná konstatování. Stejně tak se nezabývali rozpory ve výpovědích policistů a otázkou umístění měřícího zařízení (radaru). Z odůvodnění rozhodnutí pouze plyne, že tam někde radar instalován byl a tím je vše v pořádku.

Tím, že vzaly správní orgány za základ svého rozhodnutí důkaz získaný úskokem, byl zastoupený zkrácen na svém právu na spravedlivý proces.

Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým Rozhodnutí MěÚ Pelhřimov i Rozhodnutí žalovaného zruší.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobní body uvedené v žalobě se v zásadě shodují s námitkami, které žalobce již uplatnil jako námitky odvolací, se kterými se žalovaný podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, odkázal se žalovaný se svým vyjádřením k žalobě právě na odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval, aby byla zamítnuta.

Z připojeného správního spisu byly zjištěny tyto skutečnosti:

Z policejního spisu č. j. KRPJ-51457/PŘ-2015-161706 vyplývá, že 10. 5. 2015 v 17:39:07 hod. byla řidiči P. B. s vozidlem v obci Svatava naměřena rychlost 67 km/hod. Uvedený řidič jel s vozidlem směrem z obce Černovice na obec Lidmaň. Společně s výše uvedeným jela ve vozidle Z. B., narozená V části Oznámení „Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku“, žalobce uvedl „měření bylo prováděno ze skrytu“ a pod tím je jeho vlastnoruční podpis. Součástí Oznámení přestupku je záznam o přestupku, jehož součástí jsou tři fotografie, z nichž vyplývá, že byla naměřena rychlost vozidla 67 km/hod., měření bylo prováděno dne 10. 5. 2015 v čase 17:39:07 hod., místo měření Svatava, předepsaná rychlost 50 km/h. Režim měření automatizovaný, výrobní číslo zařízení Dále je součástí ověřovací list č. 8012-OL-70088-15, vydaný dne 2. 4. 2015, týkající se měřidla, a to silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, výrobní

číslo radaru UX018136, datum zkoušky 2. 4. 2015. Dále se ve spise nachází Úřední záznam PČR, dopravní inspektorát Pelhřimov ze dne 19. 5. 2015, v němž uvedeno, že dne 10. 5. 2015 v 17:39:07 hod. prováděla hlídka DI Pelhřimov ve složení prap. L. M. a prap. P. M. měření rychlosti v obci Svatava v okrese Pelhřimov. Radar byl postaven v obci Svatava na GPS souřadnicích Y712385.00 X1127122.00 ve směru od obce Lidmaň směrem na obec Černovice při levém okraji vozovky a byl nastaven dle jeho návodu. Hlídka byla k měření s tímto radarem řádně proškolená. V uvedenou dobu v obci Svatava, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h, jel nákladní automobil, který jel ve směru od obce Černovice směrem na obec Lidmaň a byla mu naměřena rychlost 67 km/h. Vozidlo Renault bylo předepsaným způsobem zastaveno u okraje vozovky a jeho řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla, což učinil. Po předložení dokladů byl v řidiči zjištěn P. B., společně s ním jela ve vozidle jeho manželka Z. B. Vozidlo od doby jeho změření do doby zastavení bylo v neustálém vizuálním kontaktu s hlídkou. Řidiči B. bylo oznámeno, že tím, že mu v uvedené obci byla naměřena rychlost 67 km/h porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Řidič B. se spácháním přestupku nesouhlasil. Jako důvod nesouhlasu uvedl, že v době změření jeho vozidla byl radar dle jeho vyjádření v zákrytu a on ho neviděl. Z tohoto důvodu bylo namísto s panem B. sepsáno oznámení o přestupku, které četl, ke kterému se vyjádřil a podepsal ho. V době změření vozidla Renault stálo ve vzdálenosti několika metrů před uvedeným radarem při okraji vozovky zaparkované osobní vozidlo, které však žádným způsobem nebránilo v provedení měření. Pod tímto úředním záznamem je podepsán prap. L. M.

11. 6. 2015 MěÚ Pelhřimov zahájil proti žalobci řízení pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., který byl popsán tak, jak uvedeno v citovaném úředním záznamu, přičemž bylo dodáno, že po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 64 km/hod., čímž překročil jmenovaný nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod.

Po tomto zahájení ve spise následuje oznámení o udělení plné moci Mgr. S. F. ze strany P. B. a plná moc je připojena.

Dále je jak Mgr. S. F., tak žalobce vyzván, aby to termínu konání ústního jednání odstranili nedostatky zaslané plné moci, kdy je uvedeno, jaké nedostatky mají být odstraněny.

K nařízenému jednání na 29. 7. 2015 v 9:00 hod. je předvolán jak P. B. tak Mgr. S. F. a dále pak svědkové prap. L. M. a prap. P. M.

Ve spise se pak nachází potvrzení o tom, že příslušník PČR nstržm. P. M. absolvoval základní školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI s náplní měření rychlosti laserovým měřičem, volba stanoviště a metodika měření, nastavení laserového měřiče a záznamového zařízení a přenos fotografií a obsluha software Digiviewer.

K nařízenému jednání se nedostavil samotný žalobce, dostavil se však jeho právní zástupce Mgr. S. F. a oba předvolaní svědkové. U nařízeného ústního jednání bylo provedeno dokazování spisovou dokumentací (spis policie – č. j. KR PJ-51457-10/PŘ-2015-161706,

který obsahuje oznámení přestupku, oznámení přestupku – předtisk, záznam o přestupku – foto 3x, ověřovací list silničního rychloměru, evidenční karta řidiče a úřední záznam.

Zástupce žalobce k věci uvedl, že měření bylo prováděno ze skrytu. S ohledem k této skutečnosti jde o důkaz získaný lstí nebo úskokem. Takový důkaz nelze v řízení použít. Oprávnění k používání operativní techniky, měření a sledování skrytými formami může provádět výlučně příslušník kriminální policie a další osoby dle zvláštního předpisu, a to výhradně v trestních řízeních a na příkaz soudu. Tyto podmínky splněny nebyly. S ohledem na výše uvedené navrhoval řízení zastavit.

Poté byl k věci vyslechnut prap. L. M. jako svědek a po řádném poučení uvedl, že dne 10. 5. 2015 byl členem hlídky a prováděli měření v osadě Svatava. Radar kolega umístil na souřadnicích, které uvedli do úředního záznamu. Toto místo se nacházelo přímo ve středu osady. Radar kolega nastavil podle návodu. Pak začali provádět měření rychlosti projíždějících vozidel. V době uvedené v úředním záznamu kolega změřil vozidlo tov. zn., které jelo ve směru obce Černovice směrem na obec Lidmaň. Kolega tomuto vozidlu naměřil rychlost uvedenou v úředním záznamu a svědek následně vozidlo zastavil. Od doby změření do doby zastavení měl svědek vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu. Po zastavení vozidla řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla. Řidič doklady předložil a z předložených dokladů svědek zjistil, že řidičem byl P. B., jehož ostatní údaje jsou také v úředním záznamu. Společně s ním jela ve vozidle žena, jednalo se o jeho manželku. Svědek řidiči oznámil, že byl zastaven proto, že mu v osadě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., naměřili výše uvedenou rychlost a tím se dopustil přestupku. Řidič uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a věc musí projednat se svým právníkem. Pak bylo sepsáno oznámení o přestupku, které řidič četl, vyjádřil se a podepsal.

Na dotaz správního orgánu, zda silniční laserový rychloměr byl skryt za nějakou překážkou, svědek uvedl, že ve vzdálenosti, kterou nedokáže odhadnout, bylo při okraji vozovky zaparkováno vozidlo. Toto vozidlo však žádným způsobem neovlivňovalo měření, a to již z toho důvodu, že se nenacházelo na žádném snímku, na kterém bylo zachyceno měřené vozidlo. Dále pak na dotaz správního orgánu uvedl, že není možné, aby vozidlo řídila v době měření paní B. Celou dobu vozidlo nespustil z očí a viděl i jeho řidiče. Dále pak na dotaz uvedl, že je příslušníkem dopravního inspektorátu, na dotaz, kolika měření se zúčastnil, uvedl, že nedokáže odpovědět, viděl by to však v řádu desítek. Na dotaz, jak si může zapamatovat detaily této kontroly (registrační značku, rychlost a generálie řidiče), svědek uvedl, že nacionály žalobce si pamatuje z předvolání, které obdržel a u zbytku se odkazuje na úřední záznam, který sepsal. Na dotaz, zda řidiče seznámil před zahájením kontroly o jeho právech, uvedl, že se domnívá, že ano, na dotaz, zda sepsali protokol o kontrole, uvedl, že sepsali oznámení o přestupku, ve kterém se nachází údaje žalobce a vyličení události daného přestupku. Dále na dotaz uvedl, že kopii záznamu řidiči nevydali, neměli na místě možnost kopii pořídit, ale domnívá se, že žalobce si oznámení fotil. Dále pak na dotaz, zda k měření měli soudní příkaz, uvedl, že neměli, soudní příkaz nepotřebují.

Pokud pak jde o druhého svědka prap. P. M., který byl rovněž po zákonném poučení vyslýchán jako svědek, uvedl, že 10. 5. 2015 byl členem hlídky a měřili v osadě Svatava rychlost vozidel, která jela ve směru od obce Černovice. Vybavuje si průjezd malého nákladního automobilu, kterému byla naměřena rychlost 67 km/hod. Vozidla změřil laserovým radarem a kolega ho předepsaným způsobem zastavil. Vzhledem k tomu, že se jedná o rovný úsek, měli toto vozidlo po celou dobu od změření do zastavení na očích.

Po zastavení byl řidič vyzván k předložení dokladů a podle dokladů byl v řidiči zjištěn pan B. Panu B. kolega sdělil, čeho se dopustil a chtěl s ním přestupek vyřešit blokově na místě. Pan B. s blokovým řízením nesouhlasil, protože se domníval, že jeho přestupek zjistili nesprávným způsobem. Kolega sepsal s panem B. oznámení přestupku.

Na dotaz, kde byl silniční laserový rychloměr umístěn, a zda byl skryt za nějakou překážkou, svědek uvedl, že laserový přístroj byl umístěn na pravém okraji vozovky (ve směru jízdy pana B.) tak, že dvě nohy stály na živé vozovce a třetí noha stála na krajnici. Umístěn byl přibližně uprostřed osady u autobusové zastávky. V době měření byl mezi měřeným vozidlem a radarem odstavený osobní automobil. Na dotaz, zda při přípravě silničního laserového rychloměru k měření a při samotném měření postupovali policisté v souladu s návodem, svědek uvedl, že bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze radaru. Dále na dotaz, zda mohlo mít odstavené vozidlo vliv na výsledek měření, uvedl, že nemohlo. Na dotaz, zda je možné, že v době měření vozidla řídila vozidlo jiná osoba než pan B., svědek uvedl, že to není možné. Sice vedle něho jela paní B., ale místo si nevyměnili. Pan B. na místě nepopíral to, že vozidlo řídil a nepopíral změřenou rychlost. Pouze mu vadilo, že policii neviděl. Na další dotaz pak uvedl, že je příslušníkem dopravního inspektorátu a na dotaz kolika kontrol měření se zúčastnil, uvedl, že se může jednat o stovky kontrol. Na dotaz, jak si může zapamatovat detaily této kontroly, svědek uvedl, že v okamžiku, kdy dostal předvolání, si přestupek vyhledal. Dále na dotaz, zda byl před zahájením kontroly řidič poučen o svých právech, uvedl, že byl. Dále uvedl, že kolega sepsal oznámení přestupku. Na dotaz, zda řidiči byla vydána kopie záznamu, svědek odpověděl, že nebyla vydána a dále odpověděl na dotaz, že k měření soudní příkaz neměli.

29. 7. 2015 Městský úřad Pelhřimov vydal rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil jednáním uvedeným ve sdělení obvinění z přestupku, a to v celém rozsahu sděleného obvinění, které bylo ve výroku citováno a podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, byla obviněnému za tento přestupek uložena sankce, a to pokuta ve výši 1.500 Kč a byl zavázán k povinnosti uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění pak žalovaný mimo jiné uvedl, že správní orgán hodnotil veškeré důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti, kdy na základě provedeného dokazování dospěl k názoru, že přestupek obviněného považuje za bezpochyby prokázaný. Zmocněnec obviněného k výpovědi svědků nic nenamítal a podle správního orgánu je dokumentace zpracovaná Policií ČR, KŘP kraje Vysočina, DI Pelhřimov, průkazná a není tedy pochyb o tom, že obviněný nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/hod. překročil, a proto byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pouze správní orgán v předvolání a v zahájení řízení zaměnil směr jízdy nákladního automobilu tov. zn., přičemž vycházel z údaje postavení laserového radaru v úředním záznamu policie ze dne 19. 5. 2015 a ne ze směru jízdy. S ohledem na překročení rychlosti o 14 km/hod. oproti dovolené rychlosti 50 km/hod. ve středu osady, kde se nachází autobusová zastávka a mohli se tam v době měření pohybovat chodci, je nepochybné, že obviněný porušil zájem společnosti chráněný zákonem – bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Proto byl uznán vinným z výše uvedeného přestupku v celém rozsahu sděleného obvinění.

Proti uvedenému rozhodnutí podal obviněný z přestupku odvolání, v němž uváděl ty skutečnosti, které jsou později uvedeny v žalobě jako žalobní námitky.

Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2015, č. j. KUJI 67637/2015, sp. zn. OOSČ 793/2015 OOSC/271 žalovaný rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Z odůvodnění mimo jiné vyplynulo, že žalovaný neshledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který ústní jednání vedl řádně, zmocněnce i svědky náležitě poučil o jejich právech a povinnostech v souladu se správním řádem a zákonem o přestupcích, zmocněnci v průběhu řízení neupřel žádné z jeho zákonných práv – měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly kladeny odvolateli za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na jejich obhajobu, klást svědkům otázky, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a v závěru ústního jednání se ke všem skutečnostem znovu vyjádřit. Zmocněnec odvolatele po provedeném výslechu svědků uvedl, že k jejich výpovědi nic nemá, a to je vše, co může k věci uvést, což stvrdil i svým podpisem. Následně i podepsal, že bere na vědomí, že tímto bylo ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci a s podklady pro rozhodnutí byl seznámen. Protokol o ústním jednání si přečetl a souhlasil s tím, co ve věci vypověděl a podepisuje ho jako správný. Nežádá žádných změn ani doplnění a současně bere na vědomí, že rozhodnutí ve věci mu bude v nejbližší době zasláno poštou na doručovací adresu.

Krajský úřad se tak na základě výše uvedeného neztotožnil s námitkou zmocněnce odvolatele, že by oprávněná úřední osoba postupovala v rozporu se správním řádem a nedala zmocněnci možnost se k výpovědím svědků vyjádřit. Pokud měl zmocněnec nějaké pochybnosti o postupu oprávněné úřední osoby, měl možnost vznést v průběhu ústního jednání, tedy bez zbytečného odkladu, námitku podjatosti v souladu s § 14 správního řádu.

Rovněž i odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje krajský úřad za pečlivé a nemůže souhlasit s námitkou zmocněnce odvolatele, že se správní orgán I. stupně námitkami, ani skutkovým dějem přestupku vůbec nezabýval, nerozporoval rozpory ve výpovědích, tedy se s nimi ani nevypořádal, stejně tak se nevypořádal se zákonností způsobu měření. Odvolatel i jeho zmocněnec namítali, že měření bylo prováděno ze skrytu a tento důkaz nelze v řízení použít. K tomu správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že přestupek byl zjištěn při služební činnosti policie, která je Policií ČR uložena ust. § 79a zákona o silničním provozu. Oprávnění příslušníků Policie ČR k měření rychlosti vozidel vyplývá přímo z uvedeného zákona a tato činnost spadá do jejich běžných úkolů v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a nepotřebují k tomu žádný soudní příkaz. Navíc policista P. M. absolvoval základní školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI a při měření rychlosti jízdy vozidel postupoval v souladu s návodem k obsluze, což potvrdil i jeho kolega.

K tomu ostatně oba příslušníci policie vypověděli, že rychloměr byl umístěn na pravém okraji vozovky tak, že nohy stály na živичné vozovce a třetí noha stála na krajnici. Při okraji (mezi měřeným vozidlem a radarem) bylo zaparkováno vozidlo, které však žádným způsobem neovlivňovalo měření (nenacházelo se ani na žádném ze snímků, na kterých bylo zachyceno měřené vozidlo) a při měření postupovali v souladu s návodem. Krajský úřad, jak již výše uvedl, nemá důvod pochybovat o věrohodnosti jejich výpovědí, ani neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o jejich zaujatosti jako svědků – policistů na výsledku

řízení (což ani odvolatel nenamítá). Rovněž v jejich výpovědích neshledal žádné rozpory a je tedy logické, že ani správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí jejich výpovědi nijak nerozporoval. Žádné jiné námitky odvolatel ani jeho zmocněnec v průběhu řízení neuplatnili, tudíž se s nimi ani správní orgán I. stupně nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat.

Zmocněnec odvolatele dále namítá, že správní orgán I. stupně bere za prokázané, že rychloměr byl umístěn na GPS souřadnicích Y 712385.00 a X 1127122.00, kdy však tento systém pracuje s proměnnou chybou v řádu jednotek, až desítek metrů a měřidlo tedy mohlo být umístěno kdekoliv poblíž deklarovaného umístění. Tvrzení, že měřidlo bylo umístěno na přesné místo, je tedy nepravdivé a ve věci nemůže nic prokázat. K tomu krajský úřad uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje přesný popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, plně v souladu s § 77 zákona o přestupcích, tak aby sankcionované jednání odvolatele nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, a nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku vymezeno na metr přesně. To u přestupků u překročení nejvyšší dovolené rychlosti není ani objektivně možné. U těchto přestupků bude ve výroku rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Správní orgán I. stupně v tomto případě ve výroku identifikoval místo – osada Svatava, u autobusové zastávky, GPS souřadnice umístění radaru, dále pozemní komunikaci a rovněž uvedl, směr jízdy společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku, proto je výrok konkretizován tak, že nemůže být zaměněn s jiným a možná odchylka umístění radaru v desítkách metrů nezpůsobuje podle krajského úřadu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Námitky zmocněnce odvolatele, že si správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí na několika místech odporuje, ve svých závěrech uvádí, proč ten či onen důkaz nebylo možno, a z jakých důvodů opatřit atd., nemá rovněž oporu ve spisovém materiálu. Zmocněnec navíc žádným způsobem nespecifikoval, v čem konkrétně rozpory spatřuje, ale ani krajský úřad po posouzení napadeného rozhodnutí rozpory v jeho odůvodnění neshledal. Odvolatel ani jeho zmocněnec nenavrhli v průběhu řízení žádný důkaz, který by správní orgán I. stupně měl opatrovat, tudíž tuto námitku považuje krajský úřad ve vztahu k tomuto řízení za irelevantní.

Taktéž v odvolání uplatněná námitka, že napadené rozhodnutí je nicotné, není důvodná. Podle § 77 správního řádu je nicotným takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný a dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je vůbec nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu. Žádnou tak závažnou vadu, která by způsobovala nicotnost, podle krajského úřadu napadené rozhodnutí netrpí, neboť bylo vydáno na základě platných právních předpisů, v řádné formě, je náležitě označeno, obsahuje výrok, odůvodnění i poučení o odvolání, je vydáno příslušným správním orgánem, adresát rozhodnutí je v něm náležitě identifikován. Je tedy zcela evidentní, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí nicotné.

Krajský úřad proto s ohledem na výše uvedené považuje námitky odvolatele za účelové, ničím nepodložené a nemající oporu v provedeném dokazování. Krajský úřad uzavírá, že správní orgán I. stupně ve věci zjistil stav věci v souladu se zásadou materiální, odvolateli v průběhu řízení neupřel žádná z jeho zákonných práv a své skutkové a právní

závěry řádně zdůvodnil. Napadené rozhodnutí je tak podle krajského úřadu v souladu s právními předpisy a je i věcně správné.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Žalobce ve své žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, aniž by žalobce podrobněji zdůvodnil, v čem tedy nesprávné zjištění skutkového stavu zjišťoval. Na to, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci lze snad dovozovat pouze z toho, že dle zmocněnce žalobce oprávněná úřední osoba, tedy úředník, který jednání vedl, výpovědi slyšených svědků – policistů ovlivňoval a to tak, že moderoval dotazy zástupce žalobce i odpovědi svědků a toto odmítl na výtku zaznamenat do protokolu, dále že skutkový stav nemohl být zjištěn řádně proto, že v den, kdy bylo konáno ústní jednání před správním orgánem I. stupně, bylo vydáno i rozhodnutí, proto nemohlo dojít k řádnému zhodnocení důkazů a nemohl se jimi správní orgán ani zabývat a navíc se nezabýval rozpory ve výpovědích policistů a otázkou umístění měřicího zařízení, tedy radaru.

Nic z toho, co zmocněnec žalobce namítá, nepokládá soud za správné, naopak má za to, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, a také řádně zdůvodněn.

V daném řízení byl proveden důkaz připojeným policejním spisem a dále výsledky obou policistů, které přestupkové jednání žalobce zjistili. Přestupkové jednání žalobce, a to překročení povolené rychlosti o 14 km/hod. bylo zjištěno bez jakýchkoliv pochybností, neboť měření bylo prováděno silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI, který dle ověřovacího listu vydaného Českým metrologickým institutem byl měřidlem, o jehož správnosti nebylo pochybností, měření prováděl policista P. M., který byl proškolen k měření laserovým měřičem rychlosti MicroDigiCam LTI, včetně volby stanoviště a nastavení laserového měřiče a záznamového zařízení.

Žalobce ani neuváděl v žalobě, že by k překročení rychlosti z jeho strany nedošlo v měřeném úseku, když pouze zpochybňoval vedení správního řízení pověřenou úřední osobou, a to moderováním dotazů zástupce obviněného i výpovědi svědků.

Nic takového z protokolu o ústním jednání o přestupku nevyplývá, tohoto jednání se zástupce žalobce zúčastnil a svědkům kladl otázky jak správní orgán, tak zmocněnec žalobce, o žádném „moderování“ nemůže být vůbec řeč, nic takového z protokolu nevyplývá. Pokud měl zástupce žalobce námitky ke způsobu vedení správního řízení, mohl v souladu s ust. § 14 správní řád namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví, přičemž zástupce žalobce v tomto směru žádnou námitku podjatosti vůči úřední osobě projednávající přestupkové jednání žalobce nevnesl.

Na tomto místě soud uvádí, že policisté, jak vyplývá z připojeného policejního spisu i z jejich výpovědí, kdy byli slyšeni po řádném poučení u správního řízení jako svědci, přestupkové jednání žalobce zjistili bez nejmenších pochybností. Soud neví, proč by k uvedené činnosti měli mít „soudní příkaz“, když plnili pouze své služební povinnosti, ke kterým byli zajisté veleni, a to na úseku bezpečnosti dopravy. Nebylo ani zjištěno, že by měření bylo prováděno nějakou lstí či úskokem, když oba policisté shodně vypověděli, kde byl silniční rychloměr umístěn, uvedli, že mezi silničním rychloměrem a měřeným vozidlem

stálo odstavené vozidlo, když oba shodně uvedli, že toto nebylo žádnou překážkou pro měření rychlosti žalobce, když toto se ani na snímku, tedy výstupu z měřicího zařízení, neobjevuje. Nebylo tedy prokázáno, že měření by bylo prováděno nějakou lstí či úskokem, šlo prostě o běžný úkon policie při měření rychlosti vozidla.

Soud také nezaznamenal z výpovědi policistů, že by v jejich výpovědích v zásadních věcech byly nějaké rozpory, proto jejich výpovědi pokládá za naprosto věrohodné, neboť, jak soud již uvedl, plnili pouze své služební povinnosti a nebylo prokázáno, že by měli nějaký negativní vztah k žalobci, nebo že by s ním v minulosti již nějaké přestupkové jednání vyřizovali a jednalo se o konfliktní situaci.

Krajský soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn náležitě, a to z listinných důkazů založených v policejním spise i výpovědích obou policistů, kteří přestupkové jednání žalobce zjistili, a ani jedna z námitek, kterou žalobce uváděl, není důvodná, přičemž tyto námitky jsou v podstatě shodnými námitkami s námitkami odvolacími a žalovaný ve svém vyjádření se s těmito námitkami podrobně vypořádal a s tím, jak námitky byly vypořádány žalovaným, krajský soud beze zbytku, souhlasí.

Žaloba tedy není důvodná a soud ji proto dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně